

D A R S I B E L

M I L L O

Z A

D R A G O

Preveo Mirko Bižić

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2017.

P R V I

D E O

Moja majka je govorila: svi imaju tajne. Zato nikad ne možeš stvarno poznavati bilo koga drugog. Niti bilo kome verovati. Zbog toga nikad ne možeš upoznati sebe. Nekad čak skrivamo tajne od sebe samih.

Dok sam odrastala, mislila sam da je to dobar savet, iako ga nisam sasvim razumela. Ili možda i jesam, pomalo. Deca imaju tajne. Izmišljene prijatelje, sitnice zbog kojih upadaju u nevolje ako odrasli ikad saznaju za njih.

Kasnije sam otkrila da je mama govorila iz ličnog iskustva. I pitala sam se da li me možda nije samo spremala nego i programirala za potajnost i nepoverljivost. Je li osećala da ću, kad odrastem, imati mračnije i sramnije tajne nego što su bilo čije druge? Tajne koje ću uglavnom uspevati da sačuvam – čak i od sebe same?

STEFANIN BLOG

HITNO!

Zdravo, mame!

Ovo će biti drugačije od bilo kog teksta dosad. Ne važnije, pošto sve ono što se dešava sa našom decom, njihova mrštenja i osmesi, prvi koraci i prve reči, predstavlja ono što je najvažnije na svetu.

Recimo samo da je ovaj tekst... *krajnje hitan*.

Moja najbolja prijateljica je nestala. Nema je već dva dana. Zove se Emili Nelson. Kao što znate, nikad *ne imenujem* prijatelje na blogu. Ali sad, iz razloga koje ćete uskoro razumeti, opozivam (privremeno) politiku stroge anonimnosti.

Moj sin Majls i Emilin sin Niki najbolji su drugari. Imaju pet godina. Rođeni su u aprilu, tako da su obojica krenuli u školu nekoliko meseci kasnije i malo su stariji od druge dece u razredu. Rekla bih i malo zreliji. Majls i Niki su sve što biste želeli da vaše dete bude. Pristojni, iskreni, dobri mali ljudi, što su odlike koje – izvinite momci, ako neki momci ovo čitaju – nisu toliko uobičajene kod dečaka.

Dečaci su pronašli jedan drugog u školi. Emili i ja smo se upoznale dolazeći po njih posle škole. Retkost je da deca postanu prijatelji sa decom prijateljice svoje mame, ili da mame postanu prijateljice sa mama prijatelja svoje dece. Ali ovog puta se sve uklopilo. Emili i ja imale smo sreće. Kao prvo, nismo baš najmlađe mame. Dobile smo

decu u srednjim tridesetim, kad nam je biološki sat za trudnoću već uveliko otkucavao.

Ponekad Majls i Niki smišljaju male dramske komade i glume u njima. Puštam dečake da ih snimaju na mom telefonu, iako obično pazim koliko vremena dajem deci da troše na elektronske naprave što čine savremeno roditeljstvo tolikim izazovom. Jedan neverovatan skeč koji su napravili bio je detektivska priča, „Avanture Dika Jedinstvenog“. Niki je bio detektiv, a Majls kriminalac.

Niki je rekao: „Ja sam Dik Jedinstveni, najpametniji detektiv na svetu.“

Majls je uzvratilo: „Ja sam Majls Vilica, najopakiji kriminalac na svetu.“ Majls je glumio kao zlikovac u viktorijanskoj melodrami, sa dosta dubokih *ho-ho-ho*. Jurili su jedan drugog po našem dvorištu, pretvarajući se da pucaju jedan na drugog (bez pištolja!) prstima. Bilo je očaravajuće.

Volela bih samo da je Majlsov tata – moj pokojni muž, Dejvis – mogao da bude tu da to vidi!

Ponekad se pitam odakle Majlsu pozorišni talenat. Jednom sam gledala kako Dejvis izvodi prezentaciju pred potencijalnim klijentima i bila sam iznenađena koliko je bio nadahnut i dramatičan. Sasvim lako mogao je da bude jedan od onih trapavo šarmantnih, privlačnih mladih glumaca s lepršavom blistavom kosom. Sa mnom je bio drugačiji. Više onakav kakav zaista jeste, pretpostavljam. Tih, ljubazan, duhovit, promišljen – mada je imao neke veoma čvrste stavove, uglavnom u vezi sa nameštajem. Ali to je delovalo prirodno – uostalom, on je bio uspešan dizajner i arhitekta.

Dejvis je bio pravi anđeo. Osim jednom. Ili dvaput.

Niki je ispričao da im je njegova mama pomogla sa idejom o Diku Jedinstvenom. Emili voli detektivske priče i trilere. Čita ih dok se vozi Metro-Nort železnicom do Menhetna kad ne mora da se priprema za neki sastanak ili prezentaciju.

Pre nego što se Majls rodio, čitala sam knjige. Sad s vremena na vreme uzmem neko delo Virdžinije Vulf i pročitam nekoliko strana da se podsetim ko sam bila – i ko, kako se nadam, i dalje jesam. Negde ispod igraonica, školskih ručkova i ranog odlaska na spavanje je mlada žena koja je živela u gradu Njujorku i radila u časopisu. Osoba što je

imala prijatelje i izlazila na ručak vikendom. Niko od tih prijatelja nema decu, niko se nije preselio u predgrađe. Izgubili smo kontakt.

Emilin omiljeni pisac je Patriša Hajsmit. Mogu da razumem zašto Emili voli njene knjige – one su toliko zanimljive da ih ne možete ispustiti iz ruku. Ali su previše uznemirujuće. Glavni lik je obično ubica, seksualni manijak ili nedužna osoba koja se trudi da ne bude ubijena. U onoj koju sam čitala radilo se o dvojici tipova što su se upoznali u vozu. Dogovorili su se da obojica ubiju nekog kao uslugu onom drugom.

Nastojala sam da mi se knjiga dopadne, ali je nisam završila. Mada sam, kad me je Emili pitala, rekla da me je oduševila.

Sledeći put kad sam otišla kod nje kući gledale smo na DVD-ju film koji je Hičkok režirao po toj knjizi. Isprva sam brinula: Šta ako Emili bude htela da priča po čemu se film razlikuje od knjige? Ali film me je veoma zainteresovao. Jedna scena sa vrteškom koja se otela kontroli bila je gotovo previše strašna za gledanje.

Emili i ja sedele smo na suprotnim krajevima masivnog kauča u njenom dnevnom boravku, opruženih nogu, sa flašom dobrog vina na stočiću za kafu. Kad me je videla kako gledam scenu sa vrteškom kroz razmaknute prste, osmehnula se i podigla palac. Dopalo joj se što sam se uplašila.

Nisam mogla da ne mislim: Šta kad bi Majls bio na toj vrtešci?

Po završetku filma upitala sam Emili: „Misliš li da bi ljudi u stvarnosti ikad radili tako nešto?“

Emili se nasmejala. „Mila Stefani. Bila bi zapanjena šta su ljudi spremni da urade. Ono što nikad ne bi priznali nikom – čak ni sebi samima.“

Htela sam da joj kažem kako nisam tako mila kao što ona misli. I ja sam radila nešto loše. Ali bila sam previše uznemirena da govorim. Zvučala je veoma slično kao moja majka.

Majke znaju kako je teško dobro spavati noću a da vam se po glavi ne motaju zastrašujuće priče. Uvek sam obećavala Emili da ću pročitati još knjiga Hajsmitove. Ali sad sam poževela da nisam pročitala ni ovu. Jedna ubičina žrtva bila je žena onog drugog tipa.

A kad vaša najbolja prijateljica nestane, to nije priča na kojoj želite da se zadržavate. Ne radi se o tome da mislim da bi Emilin muž, Šon, nju povredio. Ali njih dvoje su očigledno imali problema. U kom braku

ih nema? A Šon nije baš moja omiljena osoba. Ali on je (mislim) u suštini pristojan momak.

Majls i Niki su u istom predškolskom odeljenju odlične državne škole o kojoj sam mnogo puta pisala u ovom blogu. To nije škola u našoj opštini, koja ima problema sa finansiranjem zbog toga što (sve starije) lokalno stanovništvo nije usvojilo školski budžet, nego bolja škola u susednoj opštini, nedaleko od granice Njujorka sa Konektikom.

Zbog propisa o zonama naša deca ne mogu da se voze školskim autobusom. Emili i ja vozimo dečake ujutru. Ja dolazim po Majlsa svakog dana. Emili petkom radi pola dana, tako da može doći po Nikiju u školu, i ona i ja često radimo štošta zabavno sa dečacima – jedemo hamburgere ili igramo mini-golf – u petak po podne. Njena kuća je na samo deset minuta vožnje od moje. Praktično smo komšinice.

Volim da idem kod Emili, da se opružim na njenom kauču, da razgovaramo i pijemo vino, pri čemu jedna od nas ustaje svaki čas da obiđe dečake. Volim to kako joj se pomeraju ruke dok govori i kako se odražava svetlost s njenog divnog prstena od dijamanta i safira. Mnogo razgovaramo o majčinstvu. Nikad se ne dešava da nemamo šta da kažemo. Toliko je uzbudljivo imati pravu prijateljicu da ponekad zaboravim koliko sam usamljena bila pre nego što smo se upoznale.

Ostalih dana u nedelji Alison, koja povremeno radi kod Emili kao dadilja, dolazi po Nikiju posle škole. Emilin muž, Šon, radi dokasno na Vol stritu. Emili i Niki su srećni ako Šon *ikad* stigne kući na vreme da zajedno večeraju. U retkim prilikama kad Alison javi da ne može doći jer je bolesna, Emili mi pošalje SMS, pa uskočim. Dečaci dođu kod mene, dok Emili ne stigne kući.

Otprilike jednom mesečno Emili ostaje dokasno na poslu. A dva ili možda tri puta u mesec dana mora da bude izvan grada preko noći.

Kao ovog puta. Pre nego što je nestala.

Emili radi u odeljenju za odnose sa javnošću u velikoj modnoj kući na Menhetnu čiji sam naziv takođe vodila računa da ne pomenem. Zapravo, ona je direktorka odeljenja za odnose sa javnošću u veoma poznatoj modnoj kući. Pokušavam da budem savesna što se tiče naziva firmi u blogu zbog toga što je u pitanju poverenje, a i zato što je

Milo za drago

nabrajanje imena toliko odbojno. Iz tog razloga sam se oduprla i prihvatanju reklama na svom blogu.

Čak i kad kasni, ili je na sastanku, Emili mi pošalje SMS na svakih nekoliko sati. Pozove me čim ima neki slobodan minut. Ona je takva vrsta majke. Ne preterano brižna, niti majka što želi sve da kontroliše, niti bilo koji od onih opisa kakav društvo koristi da nam sudi i kažnjava nas što volimo svoju decu.

Kad se Emili vrati kući iz grada, uvek dođe sa stanice da preuzme Nikija. Moram je podsećati da poštuje ograničenja brzine. Kad njen voz kasni, ona mi šalje poruku. Uvek! Na kojoj je stanici i kad očekuje da će doći, sve dok joj ne uzvratim porukom: NE BRINI, DEČACI SU DOBRO, NEMOJ DA ŽURIŠ, BUDI OBAZRIVA NA PUTU.

Prošla su dva dana otkako se nije pojavila niti mi se javila, a nije uzvratila ni na moje poruke i pozive. Nešto strašno se dogodilo. Ona je nestala. Nemam pojma gde je.

Mame, zvuči li da je Emili ona vrsta majke koja bi ostavila svoje dete i nestala na dva dana a da ne pošalje poruku ili pozove, i da ne odgovori na moje poruke i pozive? Da li je sve u redu? *Ozbiljno?*

Dobro, sad moram da idem. Namirisala sam da kolačići posuti čokoladom gore u rerni. Uskoro sledi još.

Volim vas,
Stefani

STEFANIN BLOG
GDE SADA ŽIVIMO

Zdravo, mame!

Dosad sam pokušavala da ne pomenem ime našeg gradića. Privatnost je tako dragocena – a u poslednje vreme ima je tako malo. Ne nameravam da zvučim paranoično, ali, čak i u gradićima kao što je naš, možda na vas motre skrivene kamere da vide koju marku paradajza u limenci kupujete. Naročito u našem gradiću. Ljudi pretpostavljaju da je ovo bogato mesto jer je u tom delu Konektikata, ali ono uopšte nije toliko bogato. Emili i Šon imaju novca. Ja imam dovoljno za život od onoga što mi je muž ostavio, što je još jedan razlog zbog kog mogu da pišem blog a da ga ne pretvorim u posao.

Ali zbog toga što je Emilin nestanak sve promenio, i zato što ju je neko ko živi blizu nas možda video, i pošto sam vrlo napeta, osećam potrebu da otkrijem da je to Vorfild. Vorfild u Konektikatu. Udaljen je otprilike dva sata vožnje Metro-Nort železnicom od Menhetna.

Ljudi ovakva mesta nazivaju predgrađima, ali ja sam odrasla u predgrađima, a živela u gradu, tako da je meni ono uvek delovalo kao selo. Pisala sam kako je Dejvis morao da me dovuče ovamo iz grada, dok sam ja vrištala i otimala se. Utrošila sam godine da se *izvučem* iz predgrađa. Pisala sam i kako sam se zaljubila u seoski život, kako je izvanredan osećaj probuditi se dok sunce prodire u seosku kuću kolonijalnog

stila koju je Dejvis obnovio a da nije žrtvovao ništa od njenih starih detalja, i kako volim da pijem čaj dok mašina za dugu (neka vrsta prizme koju stavljate u prozor), venčani poklon mog brata Krisa, razbacuje svetlost po celoj kuhinji.

Majls i ja obožavamo ovo mesto. Ili sam ga u svakom slučaju ranije obožavala.

Do danas, kada osećam toliku strepnju zbog Emili da svi – mame u školi, ljubazna Morin u pošti, klinac što dostavlja namirnice iz radnje – izgledaju zlokobno, kao u onim horor filmovima u kojima su svi u gradiću pripadnici nekog kulta ili zombiji. Pitala sam nekoliko komšija, sa glumljenom ležernošću, da li su videli Emili negde u blizini, a oni su odrečno odmahnuili glavom. Jesam li samo umislila da su me čudno gledali? Sad vi, mame, možete *stvarno* da vidite koliko je ova situacija izluđujuća.

Mame, oprostite mi. Rastrojena sam i samo brbljam, kao i obično.
TREBALO JE OVO DA OBJAVIM RANIJE!

Emili je visoka oko sto sedamdeset. Ima plavu kosu sa tamnim pramenovima (nikad je nisam pitala da li su oni prirodni) i tamnosmeđe oči. Teška je verovatno nekih pedeset pet kilograma. Ali to je samo procena. Ne pitate prijatelje za tako nešto. Koliko si visok? Koliko si težak? Mada znam neke muškarce koji misle da žene nikad ne pričaju ni o čemu drugom. Ona ima četrdeset jednu godinu, ali izgleda kao da joj je najviše trideset pet.

Ima tamni mladež ispod desnog oka. Primetila sam ga tek kad me je pitala da li bi trebalo da ga hirurški ukloni. Rekla sam joj da ne bi trebalo to da radi, da izgleda baš lepo i da su žene na francuskom dvoru (tako sam pročitala) slikale sebi te „belege lepote“.

Emili uvek koristi parfem za koji pretpostavljam da biste mogli reći kako je njen karakteristični miris. Rekla mi je da su ga italijanske kaluđerice proizvele od ljiljana i jorgovana. Ona ga naručuje iz Firence. To mi se sviđa kod Emili, sve te elegantne, sofisticirane sitnice koje zna, a meni nikad ne bi ni pale na pamet.

Ja nikad ne koristim parfem. Uvek sam smatrala da je pomalo odbojno kad žene mirišu na cveće ili začine. Šta skrivaju? Kakvu poruku šalju? Ali dopada mi se Emilin parfem. Sviđa mi se što stalno mogu

da ga razaznam među drugim mirisima u okolini, ili kad je ona bila u prostoriji. Mogu da namirišem njen parfem u Nikijevoj kosi nakon što ga je ona držala u naručju i čvrsto grčila. Ponudila mi je da i sama probam da koristim taj parfem, ali to je delovalo previše uvrnuto, previše intimno, da nas dve mirišemo kao neke jezive bliznakinje po aromi.

Ona uvek nosi prsten od dijamanata i safira koji joj je Šon poklonio kad su se verili. A pošto mnogo mrda rukama kad priča, ja mislim o prstenu kao o svetlucavom stvorenju sa sopstvenim životom, poput Zvončice koja leti ispred Petra Pana i izgubljenih dečaka.

Emili ima tetovažu: jednu od onih delikatnih narukvica poput krune od trnja oko desnog članka na ruci. To me je iznenadilo. Ona ne izgleda kao neko ko bi se tetovirao – pogotovo ne kao neko što bi izabrao tetovažu koja se ne može sakriti kad nema duge rukave. Prvo sam mislila da je to neka fora iz sveta modne industrije, ali, kad sam osetila da je već dovoljno dobro poznajem, upitala sam je i Emili mi je odgovorila: „A, to. Tetovirala sam se kad sam bila mlada i divlja.“

Ja sam dodala: „Svi smo bili mladi i divlji. Nekad.“

Bio je dobar osećaj reći nešto što nikad ne bih mogla da kažem mužu. Da me je on pitao šta podrazumevam pod divlji, a ja mu to rekla, život kakav smo poznavali bi se okončao. Naravno, taj život se ionako okončao. Istina ima svoj način da se pojavi.

Čekajte. Zvoni telefon. Možda je to Emili! Uskoro sledi još.

Volim vas,
Stefani

STEFANIN BLOG
MALE USLUGE

Zdravo, mame!

To nije bila Emili na telefonu. Bio je to automatski poziv kojim mi je saopšteno da sam dobila besplatno putovanje na Karibe.

Gde sam stala? A, da.

Prošlog leta, dok smo se sunčale pored opštinskog bazena, a dečaci se brčkali u delu za bebe, Emili je rekla: „Uvek tražim usluge od tebe, Stefani. I veoma sam ti zahvalna. Ali mogu li da te zamolim samo za još jednu? Možeš li da se brineš o Nikiju da Šon i ja možemo da otputujemo za vikend, za Šonov rođendan, do brvnare mojih roditelja?“ Emili to stalno naziva „brvnaom“, ali ja zamišljam da je vikendica njenih roditelja na obali jezera u Severnom Mičiganu malo luksuznija od toga. „Bila sam preneražena što je Šon pristao, i hoću da ovo osiguram pre nego što se predomisli.“

Naravno da sam pristala. Znala sam koliki je za nju problem da izmami Šona iz njegove kancelarije.

„Pod jednim uslovom“, rekla sam.

„Šta god poželiš“, odgovorila je ona. „Samo reci.“

„Možeš li da mi namažeš uljem za sunčanje ovo mesto na leđima koje ne mogu da dohvatim.“

„Vrlo rado.“ Emili se nasmejala. Dok sam osećala njenu sitnu snažnu šaku kako utrljava ulje u moju kožu, setila sam se koliko je bilo zabavno ići na plažu sa prijateljicama dok sam bila u srednjoj školi!

Za vikend kad su Emili i Šon otputovali, Majls, Niki i ja odlično smo se proveli. Bazen, park i hamburgeri sa povrćem na roštilju.

Emili i ja smo prijateljice već godinu dana, otkad su se naši dečaci upoznali u predškolskoj ustanovi. Ovde je njena slika koju sam snimila u zabavnom parku „Siks flegs“, mada na njoj ne možete da je vidite previše dobro. To je selfi nas četvoro, dečaka i mama. Na skeneru sam uklonila dečake sa slike. Znae da imam čvrste stavove o postavljanju slika dece na blog.

Ne znam kakvu je odeću imala na sebi na dan kad je nestala. Nisam je videla kad je dovela Nikija u školu. Tog dana je malo kasnila. Obično autobusi dođu i dovedu svu decu odjednom. Učitelji vode računa o mnogo čemu, dočekuju decu, uvode ih u školu. Ne krivim ih što nisu obratili pažnju šta je Emili imala na sebi i da li je izgledala uobičajeno vedro ili je na bilo koji način bila nervozna i napeta.

Verovatno je Emili izgledala kao i uvek kad ide u kancelariju: kao direktorka u modnoj kući (ona dobija markiranu odeću s ogromnim popustom) koja je krenula u grad. Tog jutra pozvala me je rano:

„Molim te, Stefani, potrebna mi je tvoja pomoć. Ponovo. Na poslu je iskrslalo nešto hitno i moram da ostanem dokasno. Alison ima čas. Možeš li ti da preuzmeš Nikija iz škole? Doći ću po njega uveče, najkasnije u devet.“

Sećam se da sam se upitala: Šta se smatra „hitnim“ u modnoj industriji? Rupice za dugmad su premale? Neko je ušio rajsferšlus naopačke?

Odgovorila sam: „Naravno. Vrlo sam srećna što mogu da ti učinim uslugu.“

Mala usluga. Ona vrsta male usluge koju mi mame činimo jedne drugima sve vreme. Dečaci će biti oduševljeni. Prilično sam sigurna da se sećam kako sam pitala Emili želi li da Niki prespava kod mene. I prilično sam sigurna da je ona rekla: „Ne, hvala.“ Želela je da ga vidi na kraju napornog dana, čak i ako on već spava.

Došla sam po Nikija i Majlsa posle škole. Bili su presrećni. Njih dvojica vole jedan drugog poput kućića. Više nego što se međusobno vole braća, koja se svađaju i tuku.

Milo za drago

Lepo su se igrali u sobi mog sina i na ljuljaškama, gde sam mogla da ih vidim s prozora. Napravila sam im večeru. Imali smo zdrav obrok. Kao što znate, ja sam vegetarijanac, ali Niki je hteo da jede samo hamburgere, pa sam to i spremila. Ne mogu da nabrojim koliko puta sam pisala na blogu o tome koliko se trudim da uravnotežim nutritivno vredne namirnice sa onim što će njih dvojica zaista pojesti. Dečaci su razgovarali o događaju u školi: jednog dečaka poslali su kod direktora jer nije slušao učiteljicu čak ni nakon što je dobio predah da se odmori.

Bilo je već kasno. Emili nije pozvala, što je izgledalo čudno. Poslala sam joj SMS, a ona nije odgovorila. Što je izgledalo još čudnije.

U redu, pomenula je da je u pitanju nešto *hitno*. Možda se nešto dogodilo u fabrici u jednoj od zemalja u kojima se proizvodi odeća. Koju šiju *robovi*, po mom utisku, ali to se nikad ne sme pominjati. Možda je došlo do još jednog skandala sa njenim šefom Denisom, koji je već imao neke dobro poznate i dokazane slučajeve zlostavljanja. Emili mora da otkloni neku ozbiljnu štetu. Možda je na sastanku i ne može da se izvuče. Možda je negde gde nema signala za mobilni telefon. Možda je izgubila punjač za telefon.

Da poznajete Emili, znali biste da je malo verovatno da bi ona izgubila punjač. Ili da ne bi pronašla način da pozove i proverí kako je Niki. Mi mame smo toliko naviknute da budemo u kontaktu. Znae kakav je osećaj kad morate da dođete do nekog. To je kao da ste opsednuti. Stalno zovete, šalžete poruke i pokušavate da se obuzdate kako ne biste ponovo zvali i slali poruke, *jer ste upravo zvali i slali poruku*.

Moji pozivi su svaki put bivali preusmereni na glasovnu poštu. Čula sam Emilin „profesionalni“ glas – kočoperan, jasan, vrlo poslovan. „Zdravo, dobili ste Emili Nelson. Molim vas da ostavite kratku poruku i ja ću vam se javiti čim budem u mogućnosti. Čujemo se uskoro!“

„Emili, to sam ja! Stefani! Pozovi me!“

Došlo je vreme da dečaci idu na spavanje. Emili još nije pozvala. Ovo se *nikad* nije dogodilo. Stomak je počeo da mi titra od straha. Zapravo užasa. Ali nisam želela da klinci to shvate, naročito Niki.

Ne mogu više da pišem, mame. Jednostavno sam previše uzrujana.

Volim vas,
Stefani

STEFANIN BLOG
DUHOVI PROŠLOSTI

Zdravo, mame!

Sve se sećate koliko često sam pisala na blogu o tome kako nisam dopustila da Majls vidi koliko sam bila pogođena bolom kad je njegov tata, Dejvis, poginuo u saobraćajnoj nesreći sa mojim bratom, Krisom.

Bilo je divno letnje subotnje popodne. Dejvis je izgubio kontrolu nad našim kamarom i udarili su u drvo. Čitav naš svet promenio se u minutu.

Izgubila sam jedine muškarce koji su mi ikad bili važni, izuzev mog tate, koji je umro kad sam imala osamnaest godina. A moj sin je izgubio oca i voljenog ujaka.

Majls je imao samo dve godine, ali mogao je da oseti moj bol. Morala sam da budem jaka zbog njega i da se ne raspadnem dok ne zaspi. Na osnovu toga mogli biste reći da sam bila dobro (ako se to može nazvati dobrim) pripremljena da ne odlepim pre nego što dečaci zaspe i ne dopustim im da bilo šta posumnjaju.

Nakon što sam ih smestila u krevet, popila sam još jednu čašu vina da umirim živce. Sutra ujutru probudila sam se sa glavoboljom, ali sam se ponašala kao da je sve u redu. Pomogla sam dečacima da se obuku. Koristilo je što je Niki često spavao kod nas, pa sve to nije izgledalo čudno. Niki i Majls su otprilike istog rasta, tako da Niki može da nosi

Majlsovu odeću. To je bio drugi način da znam da je Emili nameravala da dođe po Nikija prošle noći: uvek je slala rezervnu odeću za njega kad je on trebalo da noći kod nas.

Emili još nije pozvala. Bližila sam se stanju potpune panike. Ruke su mi se toliko tresle da su se, kad sam sipala deci pahuljice za doručak, zrna prosula svuda po kuhinjskom stolu i podu. Mislim da mi Dejvis nikad nije toliko nedostajao – neko da mi pomogne, posavetuje me, umiri me.

Odlučila sam da odvedem klince u školu i onda pokušam da smislim šta dalje. Nisam znala koga da zovem. Znala sam da je Šon – Emilin muž, Nikijev tata – negde u Evropi, ali nisam imala broj njegovog mobilnog.

Mogu da čujem kako sve mame koje ovo čitaju misle da sam prekršila sopstvena pravila. NIKAD NE VODITE DRUGO DETE U IGRAONICU BEZ DODATNIH KONTAKT INFORMACIJA! Brojeva telefona oba roditelja kod kuće i na poslu, kao i brojeva mobilnih telefona. Kontakt informacija bliskog rođaka ili nekog ovlašćenog da odlučuje u slučaju da se jave zdravstveni problemi. Imena i broja telefona osobe koja detetu pruža zdravstvene usluge.

Imala sam broj dadilje Alison. Ona je odgovorna osoba. Verujem joj, iako znate da brinem zbog dece koju odgajaju dadilje. Alison je objasnila kako joj je Emili javila da će Niki prespavati kod Majlsa. Dobre vesti! Nisam pitala koliko je Emili rekla da će se on zadržati. Plašila sam se da bi to učinilo da delujem... kao da nisam pribrana, a vi znate kako smo mi mame osetljive na pitanja kompetencije.

Vi, mame, pomislićete kako nisam samo neodgovorna nego i luda jer nisam uzela broje telefona Nikijevog tate. Nema izgovora. Mogu samo da vas zamolim da mi ne sudite.

Kad sam ostavila klince u školi, rekla sam gospođi Keri, njihovoj izvrsnoj učiteljici u predškolskom, da su klinци spavali kod mene. Imala sam sulud osećaj, *kao da bih uvalila Emili u nevolju* ako bih ispričala da se nije vratila i da nije zvala. Kao da... *kao da je prijavljujem*. Opanjkavam je da je loša mama.

Ispričala sam kako nisam mogla da dobijem Emili, ali da sam sigurna da je sve u redu. Mora da se nismo dobro razumele po pitanju koliko će Niki ostati kod mene. Ali za svaki slučaj, da li bi škola mogla

da mi da broj mobilnog njegovog tate, Šona? Gospođa Keri je rekla da je Emili pomenula kako će njen suprug zbog posla boraviti nekoliko dana u Londonu.

Ja se dopadam Majlsovim učiteljicama. Sve one prate moj blog. Cene to što pozitivno pišem o školi i što im često šaljem veliku ljubav i zagrljaje zbog divnog posla koji obavljaju s našom decom.

Gospođa Keri mi je dala Šonov broj. Ali mogla sam da vidim (preko telefona) da me gleda s pomalo nepoverljivim izrazom lica. Rekla sam sebi da sam paranoična, opet, i da ona pokušava da deluje brižno, ali ne i zabrinuto. Da pokušava da ne presuđuje.

Osetila sam se bolje što imam Šonov broj. Trebalo je da ga odmah pozovem. Ne znam zašto nisam.

Pozvala sam Emilinu firmu u gradu.

„Denis Najlon“. Eto. Obelodanila sam to. Za mene, i mnoge od vas mama, „Denis Najlon“ je ono što su „Dior“ ili „Šanel“ bili za *naše* mame. Nepristupačni, svemoćni, nedostižni modni bog.

Zatražila sam od mladog čoveka što se javio na telefon (svi koji rade tamo osim Emili praktično su deca) da me spoji sa kancelarijom Emili Nelson. Njena pomoćnica, Valeri, upitala me je po hiljaditi put ko sam tačno ja. U redu, shvatila sam. Valeri me nikad nije srela. Ali poznaje li ona baš toliko Stefani u životu? Da li ih Emili poznaje baš toliko mnogo?

Objasnila sam da sam mama Nikijevog najboljeg prijatelja. Valeri je rekla da joj je žao, ali Emili je nakratko izašla iz kancelarije. Ja sam odgovorila da je *meni* žao. Niki je prošle noći spavao u mojoj kući, a Emili nije došla po njega. Ima li nekog sa kim mogu da razgovaram? Mislila sam kako bi svaka mama trebalo da ima svoju Valeri. Pomoćnicu! Postoji toliko toga što mi radimo – toliko toga oko čega nam je potrebna pomoć.

Dejvis je imao dvoje pomoćnika, Evana i Anitu. Talentovane mlade dizajnerice. Ponekad se osećam kao da sam ja jedina osoba na svetu bez pomoćnika. Šalim se, naravno. Mi imamo toliko više nego većina ljudi, ali ipak...

Mogla sam da zaključim da nešto nije u redu. Valeri je naglasila da će me neko odmah pozvati. Ali niko nikad nije pozvao.